

Vona Gábor agitációs könyve

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 1. szám, 2018. január 5.

Vona Gábor rendre és folyamatosan megússza a „múltelszámoltató” kérdéseket – olvasom Barkóczi Balázs és Böcskei Balázs tanulmányában (*A Jobbik mint taktikai és értékprobléma, ÉS, 2017/49., dec. 8.*), és ezt nem tudom megcáfolni Havas Henrik interjúkötetének elolvasása után sem (*Vona Gábor – Újratervezés, Fantázia Press Kft., pp. 238.*). A Jobbik képviselőitől elhangzott rasszista megnyilvánulásokat Havas nem sorolja, nem szembesíti velük a pártelnököt, sőt még távolságot is tart az ezzel támadóktól: „önöknek máig felemlengetnek antiszemita kiszólásokat és cselekményeket” – fogalmazza meg a kérdést igen udvariasan, és utána a témát egyetlen oldalon le is zárja. Vona védekezik: ezeket az inkriminált szélsőséges véleményeket nem ő, hanem párttársai mondták, és az interjúvoló véletlenül sem ágál, hogy megtilthatta volna, pedig a pártban olyan diktatórikus hatalma van, hogy még az alelnökök jelölését is megvétózhatja. Egyébként Havas arra is elfelejt rákérdezni, miért is távolította el hatalmi szóval maga mellől őket. Azt viszont megtudjuk, hogy Havasnak milyen nehezére esett egy portást kirúgni, mert lopott. Az ATV egykori szerkesztőjéről sok minden kiderül, Vonáról annál kevesebb. Az egész könyv tele agitációval, kampányszöveggel és azzal, mit akar tenni Vona, ha miniszter lesz (mintha ennek bármiféle realitása lenne). A Jobbik elnöke nagyon szépen, megfontoltan fogalmaz. Úgy, hogy a pártjában senki se vonhatja majd kérdőre, hogy megtagadta alapvető nézeteiket. Egyetemi éveiről elmondja például, hogy „összeállt bennem a népi oldal képe: hogy a hazai zsidóság egy internacionalista, megbízhatatlan és ellenséges közösség, amely nem nézi a magyar érdekeket, sőt igazából ellene is van...” Azt viszont nem mondja el, hogy ez a kép hamis, s aki ezt vallja, az antiszemita, mert akkor jó néhány párttársával gyűlne meg a baja. Más kérdés, hogy Havas nem is kényszeríti színvallásra. Pedig igen érdekes újságírói feladat lett volna egy személyes beszélgetés keretében Vonát nyilatkoztatni arról, milyen érzés egy valóban empatikus fiatalembernek (és esetleg családjának), hogy lépten-nyomon lefaszítazzák, egyesek nem állnak vele szóba, igényesebb társaságokban nem kívánatos. Ahogy szakmai egyszeregy lenne az is, hogy ha már Havas a kötetben szóba hozza azokat az embereket, akik Vona üzletszerzői foglalkoztatása idejében károsultak, legalább az olvasónak leírja, hogy milyen ügyről van szó.